STARE DE ASEDIU

— Under Siege (1985) **—**

de George R.R. Martin

Traducerea: Mihai Dan Pavelescu

De pe meterezele înalte ale Vargönului, colonelul Bengt Anttonen privea nălucirile alergând peste gheţuri.

Lumea era numai zăpadă, viscol şi ger muşcător. În jurul Helsinki-ului, marea îngheţase bocnă, prinzând în cleştele ei nemilos cele şase insule-citadele ale măreţei fortăreţe Sveaborg. Crivăţul era un cuţit scos dintr-o teacă de gheaţă. Spinteca uniforma lui Anttonen, îi amorţea obrajii, îi lăcrima ochii şi îngheţa lacrimile ce se scurgeau pe pomeţi. Vântul urla în jurul zidurilor uriaşe din granit cenuşiu, strecurându-se pe sub uşi, prin crăpături şi ambrazuri, furişându-se peste tot. Afară, pe marea încremenită, izbea şuierând în artileria rusească şi înălţa norişori de zăpadă din troiene, răsucindu-i şi învârtindu-i peste gheaţă, aidoma unor animale stranii, albe, creaturi fantomatice şi scânteietoare, schimbându-şi permanent forma în timpul goanei.

Erau năluci tot atât de maleabile cât şi gândurile lui Anttonen. Bărbatul se întreba ce formă aveau să capete în clipa următoare şi încotro alergau atât de iute copiii aceia ai crivăţului. Poate puteau să fie învăţaţi să-i atace pe ruşi. Zâmbi, savurând ideea unor creaturi din omăt, dezlănţuite asupra inamicului. Era un gând straniu, nebunesc. Colonelul Bengt Anttonen nu fusese niciodată un om cu fantezie, dar în ultima vreme mintea lui fusese deseori asaltată de asemenea viziuni.

Îşi întoarse din nou chipul către vânt, recunoscător frigului, gerului năprasnic. Îl dorea pentru a-i potoli mânia, crestându-i inima şi amorţind pasiunile ce se năşteau acolo. Dorea să amorţească de frig.

Gerul preschimbase până şi marea cea agitată în gheaţă nemişcată şi rece; acum trebuia să se liniştească şi zbuciumul dinăuntrul lui Bengt Anttonen. Deschise gura, expiră un norişor prelung de răsuflare, care se ridică asemenea unui abur dintre obrajii înroşiţi şi inhală aerul îngheţat ce se scurse precum oxigenul lichid.

Imediat urmă însă panica. Iarăşi, se întâmplase iarăşi. *Ce* era oxigenul lichid? Într-un anume fel, ştia că era vorba despre ceva rece; mai rece decât gheaţa şi decât crivăţul. Oxigenul lichid era tăios şi alb, producea aburi şi curgea. O ştia, o ştia sigur, aşa cum îşi ştia numele.

Dar *de unde* o ştia?

Se răsuci cu spatele la metereze. Merse cu paşi mari şi iuţi, atingând cu mâna garda săbiei, de parcă l-ar fi putut apăra împotriva demonilor ce-i invadaseră mintea. Ceilalţi ofiţeri aveau dreptate; cu siguranţă, înebunea. O dovedise chiar în ziua aceea, la întrunirea statului major.

Ca de obicei în ultima vreme, întrunirea evoluase prost. Tot ca de obicei, Anttonen ridicase glasul împotriva celorlalţi, în mod inutil, stupid. El avea dreptate, ştia asta. În acelaşi timp, ştia că nu-i putea convinge şi că fiecare cuvânt al său îi submina poziţia şi-i distrugea viitorul carierei.

Totul fusese stârnit din nou de Jägerhorn. Colonelul F. A. Jägerhorn reprezenta tot ceea ce nu era Anttonen: brunet şi arătos, manierat şi diplomat, un aristocrat cu comportarea unui aristocrat. Jägerhorn avea legături suspuse, Jägerhorn avea neamuri influente, Jägerhorn era

confidentul vice-amiralului Cart Olof Cronstedt, comandantul Sveaborgului. La întrunire, Jägerhorn venise cu un teanc de rapoarte.

— Rapoartele sunt greşite, insistase Anttonen. Ruşii nu sunt mai mulți decât noi. Abia dacă au patruzeci de tunuri, sir. Sveaborg are de zece ori mai multe.

Cronstedt păruse şocat de tonul său, de siguranța şi insistența cu care vorbise. Jägerhorn se mulțumise să zâmbească.

— Pot întreba de unde deținești acestc informații, colonele Anttonen? intervenise el.

Aceea era întrebarea la care Bengt Anttonen n-ar fi putut răspunde niciodată.

— Pur şi simplu, ştiu, răspunse el.

Jägerhorn răsfoise rapoartele.

— Informațiile mele provin de la locotenentul Klick, care se află în Helsinki şi are acces direct la surse demne de încredere în privința planurilor, mişcărilor şi numărului inamicilor.

Privise către vice-amiralul Cronstedt.

— Sir, trebuie să vă spun că informația aceasta este mult mai demnă de crezare decât misterioasa siguranță a colonelului Anttonen. Confrom datelor lui Klick, ruşii sunt deja mai numeroşi decât noi, iar generalul Suchtelen va primi în curând suficiente întăriri pentru a lansa atacul decisiv. În plus, au la îndemână un număr enorm de piese de artilerie. Cu siguranță, nu doar cele patruzeci de tunuri pe care colonelul Anttonen le apreciază drept limita maximă a armamentului lor.

Cronstedt încuviințase din cap. Însă Anttonen nu putuse să tacă.

— Sir, insistase el, rapoartele lui Klick nu trebuie crezute. Nu putem avea încredere în el. Fie că se află în slujba ruşilor, fie că este înşelat de aceştia.

— Colonele, se încruntase Cronstedt, aceasta este o acuzație gravă.

— Este un prost şi un blestemat de trădător Anjala!

Jägerhorn tresărise, iar vice-amiralul şi mai mulți ofițeri tineri păruseră şocați.

— Colonele, spusese Cronstedt, este binecunoscut faptul că colonelul Jägerhom are neamuri în Liga Anjala. Comentariile dumitale sunt jignitoare. Situația noastră de aici este îndeajuns de grea pentru ca ofițerii să mai aibă şi conflicte din motive politice meschine. Îți vei cere imediat scuze.

Fără tragere de inimă, Anttonen mormăisc câteva scuze stângace. Jägerhorn le acceptase, încuviințând superior din cap.

Cronstedt revenise la rapoarte.

— Foarte convingătoare, spusese el, şi foarte alarmante. Exact de ceea ce mă temeam. Situația noastră este grea.

În mod limpede se hotărâse. Orice discuție contradictorie era inutilă. Cel mai adesea în astfel de clipe, Bengt Anttonen se întreba ce nebunie pusese stăpânire pe el. Venea la întrunirile statului major hotărît să fie circumspect şi diplomat, dar o aroganță stranie îl cuprindea imediat ce se aşeza. Împingea disputele verbale dincolo de pragul înțelepciunii; nega fapte evidente şi îşi făcea duşmani peste tot.

— Nu, sir, intervenise el. Vă rog să ignorați informațiile lui Klick. Sveaborgul este vital pentru contraofensiva de primăvară. Nu avem de ce ne teme dacă putem rezista până la topirea ghețurilor. Odată ce marea va fi navigabilă, Suedia va trimite ajutoare.

Chipul vice-amiralului era supt şi obosit, chipul unui bătrân.

— De câte ori trebuie să mai discutăm asta? Atitudinea dumitale mă oboseşte, şi sunt destul de conştient de importanța Sveaborgului pentru ofensiva de primăvară. Faptele sunt limpezi. Defensiva noastră este şubredă, iar gheața face zidurile accesibile. Armatele suedeze sunt înzăpezite...

— Sir, izbucnise Anttonen, ştim asta numai din ziarele pe care ruşii le lasă să ajungă până la noi. Ziare franțuzeşti şi ruseşti. Nu se poate pune bază pe asemenea surse.

Cronstedt îşi pierduse răbdarea.

— Taci! izbise cu palma în masă. M-am săturat de neîncrederea dumitale, colonele Anttonen. Îți respect sentimentele patriotice, dar nu şi judecata. Pe viitor, când voi dori să-ți cunosc opinia, ți-o voi cere. E clar?

— Da, sir, răspunsese Anttonen.

— Pot continua? surâsese Jagerhom.

Dojana fusese la fel de aspră ca şi crivățul.

Nu era de mirare că, după aceea, Anttonen se simțise împins către singurătatea înghețată a meterezelor.

Când reveni în camera lui, Bengt Anttonen se simțea confuz şi trist. Se lăsa noaptea. Peste marea înghețată, peste Sveaborg, peste Suedia şi Finlanda. Şi peste Amcrica, se gândi el. Acest ultim gând îi provocă amețeală şi greață. Se aşează pe pat, lăsându-şi capul în palme. America, America, ce nebunie mai era şi asta, ce legătură avea războiul dintre Suedia şi Rusia cu națiunea aceea tânără şi îndepărtată?

Se sculă, aprinse lampa, sperând ca lumina să-i alunge gândurile tulburătoare, şi se stropi pe față cu apa stătută din ligheanul de pe lavoarul modest. Înapoia ligheanului se găsea oglinda folosită la bărbierit, uşor deformată şi cu pete, totuşi mulțumitoare. Ştergându-şi palmele mari şi osoase se trezi privindu-şi chipul, trăsăturile familiare şi în acelaşi timp înspăimântător de străine. Avea păr cenuşiu şi grizonat, ochi cenuşii, nas drept şi îngust, obraji puțin scofâlciți, bărbie pătrată. Era prea slab, aproape costeliv. Fața era obişnuită, banală, încăpățânată. Fața pe care o purtase toată viața. Bengt Anttonen se resemnase de mult cu aspectul său. De obicei nu se gândea câtuşi de puțin la el. Acum însă se holba, fără să clipească, şi simțea cum creşte în el o fascinație neliniştitoare, un sentiment de

satisfacție, o plăcere în privința felului cum arăta, ceva străin lui şi tulburător. O asemenea vanitate era nesănătoasă, neomenească, un alt semn de nebunie. Anttonen îşi smulse privirea din oglindă.

Se întinse pe pat.

Nu reuşi multă vreme să adoarmă. Sub pleoapele strânse îi dansau viziuni şi năluci, imagini tot atât de fantastice pe cât erau şi animalele fantomatice născute de vânt: drapele pe care nu le recunoştea, pereți de metal lustruit, furtuni gigantice de foc, bărbați şi femei hidoşi ca nişte demoni, culcați în paturi de lichid arzând. Apoi, deodată, viziunile începură să dispară, topindu-se treptat. Bengt Anttonen suspină neliniştit şi se răsuci în somn.

* * *

...întotdeauna durerea vine înaintea reapariției conştiinței, durerea apare prima, singura realitate într-un univers nemişcat, tăcut, pustiu, dincolo de orice senzație. Pentru o secundă, pentru o oră, nu ştiu unde mă aflu şi mi-este frică. După aceea îmi aduc aminte; întorcându-mă, mă- ntorc, totdeauna în întoarcere există durere. Nu vreau să mă-ntorc, dar trebuie, trebuie. Vreau puritatea calmă şi rece a gheții şi zăpezii, atingerea înfiorată a crivățului, trăsăturile sănătoase ale feței lui Bengt. Dar dispare, deşi eu urlu şi m-agăț de ea, plângând, jelind. Încet, încet a dispărut.

Simt mişcare în jur, e lichidul de imersiune care e cvacuat. Chipul meu e expus primul. Inspir aerul prin nările mele lătărețe, scuip tuburile din gura însângerată. Când fluidul coboară sub nivelul urechilor aud un gâlgâit, un zgomot obscen de absorbire. Maşinile vampiri s-au hrănit din sucurile pântecelui în care am fost, sângele negru al celei de-a doua vieți a mele. Atingerea rece a aerului pe piele mă doare. Încerc să nu urlu, reuşesc să reduc zbieretele la un scâncet.

Deasupra, capacul bazinului e acoperit cu o peliculă subțire, neagră, care s-a lipit de metalul lustruit. Îmi pot zări imaginea reflectată. Sunt o arătare înspăimântătoare, părul din nări îmi tremură pe chipul fără nas, iar obrazul drept e umflat de o tumoare verzuie. Un diavol arătos. Rânjesc, dezvelind şirul triplu de dinți putrezi, printre care se împing incisivii noi, aidoma firelor de grâu printre tulpinile tăiate ale paielor. Aştept să mă scoată. Bazinul e prea mic, un sicriu. Sunt îngropat de viu, iar teama e o greutate palpabilă, apăsându-mă. Ei nu mă plac. Dac'au să mă lase aici, să mă sufoc şi să mor?

— Afară! şoptesc, dar nu m-aude nimeni.

În sfârşit capacul se ridică, şi infirmierii sunt acolo. Rafael şi Slim. Tipi mătăhăloşi, coloşi îmbrăcați în alb, cu drapele cusute deasupra buzunarelor. Nu mă pot concentra asupra fețelor lor. De obicei nu văd prea bine, şi după întoarceri e şi mai rău. Ştiu totuşi că negrul e Rafael; se apleacă şi scoate tuburile IV şi telemetria, în timp ce Slim îmi face injecție. Ah-h-h! Durerea se estompează. Mă străduiesc să prind cu mâinile marginile bazinului. Metalul se simte ciudat; mişcarea e stângace; trupul meu răspunde cu greutate.

— De ce-a durat atâta? îi întreb.

— O urgență, răspunde Slim. Rollins.

Slim e un tip laconic, morocănos şi nu mă place. Ca să aflu ceva, trebuie să-l întreb într-una. N-am putere. Prefer să mă concentrez asupra sculatului. Ochii îmi lăcrimează după atât vreme petrecută în beznă. Poate că infirmierii cred că plâng de bucuria întoarcerii. Or fi ei solizi da' nu-s prea inteligenți. Aerul are un iz acrişor, de dezinfectant, şi se simte răceala seacă a aparatelor de condiționare. Rafael mă ridică din sicriu, al cincilea sarcofag argintiu dintr-un şir de şase, toate cuplate la calculatoarele din jur. Celelalte sicrie sunt goale acum. Mă gândesc că eu sunt ultimul vampir care a mai reînviat în noaptea asta. Apoi îmi amintesc. Patru din ei s-au dus, nu mai sunt de mult. Am mai rămas doar eu şi Rollins, şi cu Rollins s-a întâmplat ceva.

Mă aşează într-un scaun şi Slim mă-mpinge pe lângă sarcofagele goale, în susul rampei, la informare.

— Rollins? îl întreb.

— L-am pierdut.

Nu-mi plăcea Rollins. Era şi mai hidos decât mine, un homunculus micuț şi zbârcit, cu un craniu imens, grotesc, şi-un trup deformat, fără brațe sau picioare. Avea ochi mari, lipsiți de pleoape şi de aceea nu-i putea închide niciodată. Nici chiar când dormea. În somn ți se părea că se holbează la tine. Şi n-avea pic de umor. Absolut nici o picătură. Cu toate acestea, oricare i-ar fi fost defectele, Rollins era singurul rămas în afară de mine. Acum se dusese şi el. Nu simțeam nici o părere de rău, doar o amorțeală.

Camera de informare este cumva impersonală. Ei mă aşteaptă de cealaltă parte a mesei. Infirmierii mă-mping în fața lor şi pleacă. Masa e o barieră lungă de furnir între mine şi superiorii mei, poate un *cordon sanitaire.* La urma urmei, nu mă pot lăsa să mă apropii prea mult: aş putea fi contagios. Ei sunt normali. Eu sunt... ce sunt eu? Când m-au înrolat, am fost clasificat MU 3. Mutant Uman, categoria a treia. Sau, în jargon, mutrei. Munu sunt lipsiți de viață: morți la naştere, avortoni, sau în comă permanentă. Sunt milioane. Mudoi trăiesc dar sunt inutili, toți tipii cu degete în plus, labe de rață şi-ochi aiurea. Câteva mii. Însă noi, mutreii, suntem elita dracului, aşa ni se spune. Adică ne-au spus, atunci când ne-au înrolat. Ne-au dat nume noi aici jos, în buncărul Proiectului Graham. Bătrânul Charlie Graham însuşi ne zicea „peştişorii timpului", da' a crăpat şi porecla era prea romantică pentru maiorul Salazar. Maiorul preferă denumirea oficială a guvernului: CG, de la Crononaut Graham. Infirmierii şi-alții au făcut „cegi" din CG, şi noi ne ziceam la fel, eu, Nan şi cu Vierme, pe timpul când trăiau şi ei. Acum au un simț al umorului extraordinar. Noi ne spuneam cegile ucigaşe. Şase cegi ucigaşe, înotând prin fluviul timpului şi muşcând nadele unor probabilități. Hop ş-aşa.

Iar acum a rămas numai una.

Salazar aranjează hârtii pe masă. Pare bolnav. Dincolo de tenul lui întunecat pot distinge o nuanță verzuie, năsănătoasă, iar sub pielea nasului

i s-au spart vinişoarele de sânge. Niciunul dintre noi n-o duce prea bine aici, jos, dar Salazar arată mai rău decât mulţi alţii. S-a îngrăşat şi pare diform. Uniformele îi sunt strâmte şi altele noi nu mai există. Au închis toate magazinele şi ţesătoriile, şi peste câţiva ani o să purtăm zdrenţe cu toţii. I-am spus lui Salazar c-ar trebui să ţină regim, dar nimeni n-ascultă o cegă decât atunci când se vorbeşte despre nade.

— Ei? se răsteşte Salazar.

Al dracu-nceput de informare. Cu trei ani în urmă, când a-nceput totul, era numai miere şi zahăr, foarte corect şi milităros, dar nici Maio nu mai are acum vreme de etichetă.

— Ce s-a-ntâmplat cu Rollins? îi întreb.

Doctoriţa Veronica Jacobi stă chiar lângă Salazar. Era psiholog şef aici, dar după moartea lui Păiniţă Graham ea e şefa peste toate chestiile ştiinţifice.

— Moarte prin traumă, îmi răspunde cu un ton profesional. Cel mai probabil, a fost ucisă gazda lui.

Încuviinţez din cap. Vechea poveste. Uneori nadele muşcă şi ele.

— A reuşit ceva?

— N-am constatat nimic, spune Salazar.

Răspunsul la care m-aşteptam. Rollins reuşise contactul cu un infanterist din armata lui Carol XII. Aveam în minte imaginea lui caraghioasă, mărşăluindu-şi gazda până la regele adolescent şi prostănac, şi încercând să-i spună să evite Poltava. Probabil că fusese executat pe loc, deşi, dacă te gândeai mai bine, trebuie să fi fost vorba de altceva, mai rapid, altfel Rollins ar fi avut timp să se desprindă.

— Raportul, continuă Salazar.

— Gata, Maio, fac eu.

Urăşte să i se spună Maio, deşi nu atât pe cât ura numele de Sally, cum îi spunea Vierme. Noi, cegile ucigaşe, suntem nişte tipi insolenţi.

— Nimic prea grozav. Cronstedt se va-ntâlni cu generalul Suchtelen şi va negocia predarea. Nu-l clinteşte nimic din ce-i spune Bengt. Am forţat cam mult. Bengt crede că-nebuncştc. Mi-e frică să nu cedeze.

— Toţi peştii timpului îşi asumă riscul ăsta, spune Jacobi. Cu cât rămâi mai mult în contact, cu atât influenţa asupra gazdei creşte, şi cu atât devine mai posibilă identificarea prezenţei tale. Puţine gazde pot controla situaţia.

Ronnie are o voce plăcută şi e-ntotdeauna politicoasă cu mine. Cochetă, înaltă şi calmă, ba chiar prietenoasă şi, în primul rând, totdeauna politicoasă. Mă-ntreb dacă ar fi tot atât de politicoasă dac-ar şti că-i pe locu-ntâi în topul fanteziilor masturbărilor mele încă de când am sosit aici. În Cutia lui Păiniţă au coborât numai două femei, cu treizeci şi doi de bărbaţi şi şase cegi, iar ea este de departe cea mai mişto.

Şi lui Vierme îi plăcea s-o privească. Ba chiar şi-a tras un fir din dormitorul ei, ca s-o vadă-n acțiune. Ea n-a ştiut niciodată. Vierme se pricepea la chestii d-astea; îşi făcea singur mini-camere, în atelierul lui, şi le strecura peste tot. Zicea că dacă tot nu-şi putea trăi viața, voia măcar s-o privească. Într-o seară m-a invitat la el, când Ronnie îl primea pe căpitanul Halliburton, cel masiv şi roşcovan, şeful securității bazei, şi prietenul ei în zilele alea de-nceput. M-am uitat, da, trebuie să mărturisesc că m-am uitat. Însă dup-aia m-am înfuriat. I-am spus lui Vierme că n-avea nici un drept s-o spioneze pe Ronnie sau pe oricare altul.

— Bă, cegă, mi-a zis el, şi ei ne fac să ne spionăm gazdele, să ne ginim în căpățânile lor. Reciproca mi se pare corectă.

I-am zis că asta era altceva, dar eram atât de înfuriat încât nu puteam explica de ce anume. A fost singura ceartă dintre mine şi Vierme. În cele din urmă n-a avut prea mare cfect. El a continuat s-o privească, fără mine. Nu l-au prins niciodată, dar nu conta. Într-o bună zi a plecat în timp şi nu s-a mai întors. Căpitanul Halliburton, cel mare şi puternic, a murit şi el, cred c-a fost expus la multe radiații în decursul raziilor securității. Din câte ştiu, aparatul lui Vierme continuă să funcționeze şi uneori mă gândesc să mă duc şi să trag cu ochiul, să văd dacă Ronnie are un nou amant. Dar n-am făcut-o. De fapt, nu vreau să ştiu. Oricum, e mai bine cu fanteziile şi visele mele erotice.

Degetele dolofane ale lui Salazar bat darabana pe masă.

— Dă raportul complet.

Oftez şi le spun ceea ce vor ei, totul până la cel mai plictisitor amănunt. După ce termin, adaug:

— Jägerhorn este cheia. Cronstedt îl ascultă pe el, nu pe Anttonen.

Salazar se încruntă şi mormăie:

— Dac-ai putea reuşi contact cu Jägerhorn...

Boceală inutilă. Ştie că aşa ceva nu-i posibil.

— Iei ce găseşti, îi spun. Dacă tot îți doreşti lucruri imposibile, de ce te-opreşti la Jägerhorn? De ce nu Cronstedt? La dracu, de ce nu chiar blestematul de țar?

— Are dreptate, rosteşte Veronica. Ar trebui să fim mulțumiți că-l avem pe Anttonen. Cel puțin este colonel. E mai bine decât în toate perioadele-țintă.

Salazar continuă să strâmbe din nas. A fost istoric militar. Când l-au transferat din West Point, sau, mă rog, ce mai rămăsese din el, crezuse că va fi uşor.

— Anttonen e de mâna a doua. Trebuie s-ajungem la piesele cheie. Crononauții tăi dau note de subsol, chibiți, personaje care nu interesează, în locuri neinteresante. E imposibil.

— Ştiai asta de când ai venit, îi spun.

O cegă uriaşă citând Super-nada; dac-ar ştiii, mi-ar da cu şutul din

sindicat.

— N-avem timp s-alegem.

Maio se strâmbă la mine. Casc.

— Am obosit. Vreau ceva să mănânc. Nişte-nghețată. Vreau multă înghețată. Parc-ar fi un banc, nu? Cu-atâta zăpadă blestemată, şi când mă-ntorc vreau înghețată.

Bineînțeles nu există nici urmă de înghețată. De o jumătate de generație n-a existat nici pic de înghețată în nenorocirea asta uitată de Dumneazeu, căreia ei îi spun lume. Nan obişnuia să-mi povestească despre ea. Nan era cega cea mai bătrână, singura care se născuse înainte de explozia cea mare, şi-avea o grămadă de amintiri despre cum erau lucrurile înainte. Mie cel mai mult îmi plăcea când îmi povestea despre înghețată. Spunea că era moale, rece şi dulce. Ți se topea pe limbă şi-ți umplea gura cu o răceală lichidă, delicioasă. Uneori ne recita sortimentele de înghețată cu solemnitatea cu care căpitanul Todd citea din Biblie: vanilie, căpşuni, ciocolată, fistic, praline, rom, banane, portocale, zmeură, caco, lămâie şi casată. Vierme născocea alte sortimente, ca să-şi bată joc de ea, dar nu izbutea. Pur şi simplu, Nan adăuga invențiile la lista ei şi dup-aceea vorbea cu nostalgie despre alune cu anşoa, cipuri de ficat şi unde de radiație, până când nu mai reuşeam să disting adevărul de născocire, şi de fapt nici nu-mi mai păsa.

Nan a fost prima pe care am pierdut-o. Oare în 1917 aveau înghețată în Petersburg? Eu sper că aveau. Mai sper c-a reuşit să mănânce o cupă, sau două, înainte de a muri.

Îmi dau seama că Salazar continuă să vorbească. O face de multă vreme.

— ...ultima noastră şansă acum, spune el.

Începe să bolborosească despre Sveaborg, despre importanța a ceea ce facem noi aici, despre nevoia imediată de-a schimba ceva, cumva, pentru a preveni însăşi apariția Uniunii Sovietice, anulând în felul acesta războiul care a distrus lumea. Am mai auzit toate astea; le ştiu pe dinafară. Maio are diaree verbală şi eu nu-s atât de prost pe cât par.

Ideea a fost a lui Pâiniță Graham, ultima şansă de-a câştiga războiul, sau poate măcar de-a ne salva noi de molime, bombe şi vânturi otrăvite.

Istoricul era însă Maio, şi-aşa a ajuns el s-aleagă obiectivele, după ce calculatoarele au terminat analiza probabilităților. Avea şase cegi şi-a fixat şase ținte. „Puncte nodale", le zicea el. Momente de răspântie ale istoriei. Bineînțeles, unele erau mai bune decât altele. Rollins a căpătat Marele Război Nordic, Nan a luat Revoluție, Vierme a trebuit să se întoarcă până la Ivan cel Groaznic, iar eu am căpătat Sveaborgul. Invincibilul şi inexpugnabilul Sveaborg. Gibraltarul nordului.

— Sveaborg n-are nici un motiv să se predea, zice Maio.

Asta-i ca înghețata pentru el. Istoria şi tactica îi oferă genul de confort pe care Nan îl obținea din vanilie şi fistic.

— Efectivul garnizoanei este de şapte mii de oameni, cu mult peste numărul ruşilor asediatori. Artileria fortăreței este superioară. Muniţiile şi alimentele sunt suficiente. Dacă Sveaborgul rezistă până se dezgheaţă căile maritime, Suedia va lansa contraofensiva şi asediul va fi ridicat, întregul curs al istorici poate fi schimbat! Trebuie să-l faci pe Cronstedt să te asculte.

— Dac-aş putea duce cu mine un text de istorie şi să-l las să citească ce scrie despre el, sunt sigur că s-ar sui pe pereți, zic eu.

M-am săturat de toate.

— Sunt obosit, îi anunț. Vreau să mănânc. Brusc, fără nici un motiv, îmi vine să plâng. Vreau să mănânc ceva, ce dracu, nu vreau să mai discut, m-auziți? Vreau de mâncare.

Salazar fulgeră, dar Vcronica îmi simte tensiunea din voce şi se ridică, ocolind masa.

— Se aranjează, vorbeşte ea către mine şi Maio. Deocamdată am realizat tot ce se poate. Să-ți aduc ceva de mâncare.

Salazar mormăie, însă nu-ndrăzneşte să se opună. Veronica mă împinge spre cantină.

Mă consolează în timp ce primesc o cafea chioară, o farfurie cu o bucată de carne ciudată şi legume. Se pricepe binişor; la urma urmei, e meseria ei. Poate că pe timpuri n-ar fi fost considerată teribil de atrăgătoare - am văzut reviste vechi. Aici, jos, avem Playboy-uri de pe timpuri, benzi video, romane, discuri, toate de dinainte. Bineînțeles, nimic nou, nimic recent, numai maldăre de gunoi vechi. Ar trebui să ştiu cel mai bine, ce naiba, practic eu învârt toate astea. Când nu bântui mintea lui Bengt, sunt instalat în fața monitorului pe care se derulează o emisiune TV veche, sau un film, şi încerc să citesc şi o carte în acelaşi timp, căutând să-mi închipui cum era viața înainte ca ei să distrugă totul. În felul ăsta aflu care erau standardele pe timpuri, şi poate că-i adevărat că Ronnie nu-i la înălțimea, să zicem, lui Bo, Marilyn, Brigitte sau Garbo. Totuşi e mai drăguță decât orice altceva din laboratorul ăsta blestemat şi septic. Şi nici noi, restul, n-avem o cotă prea ridicată. Vierme nu era un Groucho, oricât ar fi încercat; eu semăn cu Jimmy Cagney, însă tumoarea cea mare şi verde, dinții ăia galbeni suplimentari şi lipsa nasului mai strică puțin aspectul.

După ce mănânc doar jumătate din porție, las furculița.

— N-are gust. Pe vremea aia mâncarea avea gust.

— Eşti norocos, râde Veronica. Ai apucat s-o guşti. Pentru noi asta-i totul.

— Norocos? Mă faci să râd. Eu *cunosc* diferența, Ronnie. Voi, nu. Îți poate lipsi ceva ce n-ai avut niciodată?

Sunt sătul să vorbesc despre asta, îmi face greață.

— Vrei să jucăm şah? o întreb.

Zâmbeşte şi se ridică să caute cutia. După o oră, câştigă prima partidă şi o începem pe a doua. Aici jos, în Cutia lui Pâiniță, există vreo

duzină de jucători de şah; acum, când Graham şi Vierme nu mai sunt, îi pot bate pe toți, cu excepția lui Ronnie. Chestia caraghioasă e că-n 1808 aş fi putut deveni campion mondial. Şahul a progresat mult în ultimii două sute de ani, şi am memorat deschideri la care tipii de pe vremea aia nici măcar n-au visat.

— Jocul nu înseamnă numai deschideri din manuale, rosteşte Veronica şi-mi dau seama c-am vorbit cu glas tare.

— Tot aş câştiga, insist eu. Ce dracu, doar ei au murit de secole. Ce, mai pot lupta?

Ea surâde şi mută un cal.

— Şah.

Îmi dau seama că am pierdut iarăşi.

— Într-o bună zi trebuie să-nvăț şi jocul ăsta, mă căinez. Halal campion mondial!

Veronica începe să pună piesele înapoi în cutie.

— Chestia asta cu Sveaborgul este tot un fel de partidă de şah, rosteşte ea, un joc de şah peste timp, noi şi suedezii împotriva ruşilor şi naționaliştilor finlandezi. Tu ce mutare crezi că ar trebui să folosim pentru Cronstedt?

— Oare de ce ştiam că discuția se va întoarce aici? fac eu. Să mor dac-am habar. Cred că Maio are vreo idee.

Ea încuviință din cap. A devenit serioasă. Chip palid, gingaş, încadrat de păr negru.

— O idee disperată. Şi momentul este disperat.

Mă întreb cum ar fi dacă aş reuşi? Dacă aş schimba ceva. Ce s-ar întâmpla cu mine, zăcând acolo, în sicriul meu întunecat? Desigur, există mai multe ipoteze, dar nimeni nu ştie exact.

— Şi eu sunt un om disperat, duduie, mă prostesc, gata de măsuri disperate. E clar că subtilitatea mea n-a făcut nici un rahat. S-auzim. Ce mai trebuie să-l pun pe Bengt să facă? Să inventeze mitraliera? Să dezerteze la rusnaci? Să facă striptease pe metereze? Ce anume?

Ea îmi spune.

Cad pe gânduri.

— Poate c-o să meargă. Cel mai probabil însă e c-o să-l trimit pe Bengt în cea mai nenorocită temniță de-acolo. De data asta, precis c-o să creadă că s-a țicnit. S-ar putea ca Jägerhorn să-l împuşte pe loc.

— Nu, mă contrazice Veronica. În felul lui, Jägerhorn este un idealist. Un om cu principii. Pare riscant, dar nu câştigi o partidă de şah fără să rişti. O s-o faci?

Are un zâmbet extraordinar. Cred că mă place. Înalț din umeri.

— S-ar putea, îi răspund. N-am loc de-ntors.

* * *

— *„... să permită să se trimită la rege doi curieri, unul pe drumul nordic, celălalt pe cel sudic. Aceştia vor avea asupra lor paşapoarte şi permise de liberă trecere, şi vor beneficia de orice sprijin li se poate acorda pentru a ajunge la destinaţie. Scris pe insula Lonan, şase aprilie, 1808.*"

Citirea cadenţată a ofiţerului se opri brusc şi statul major rămase cufundat într-o tăcere de moarte.

Viceamiralul Cronstedt se ridică greoi.

— Aceasta este convenţia, rosti el. Considerând dificultatea poziţiei noastre, este mai bine decât am fi putut spera. Am consumat deja o treime din muniţii; datorită gheţii suntem expuşi din toate părţile; suntem inferiori numeric şi obligaţi să adăpostim un număr mare de refugiaţi care ne consumă proviziile. Generalul Suchtelen ar fi putut cere capitularea noastră necondiţionată. Prin mila Domnului, n-a făcut-o. Ni s-a permis să păstrăm trei din cele şase insule ale Sveaborgului şi putem obţine încă două, dacă cinci nave de război suedeze ne vor veni în ajutor înainte de data de trei mai. Dacă Suedia nu ne ajută, va trebui să ne predăm. Totuşi, până la sfârşitul anului flota va trebui să revină în Suedia, şi această convenţie va permite evitarea altor vărsări de sânge.

Cronstedt se aşează. De lângă el se ridică Jägerhorn.

— Dacă navele suedeze nu sosesc la timp, spuse el, trebuie să organizăm capitularea garnizoanei.

Porni după aceea să discute amănuntele.

Bengt Anttonen tăcea. Se aşteptase la aşa ceva, cumva ştiuse că avea să urmeze o asemenea veste, şi totuşi era stupefiat. Cronstedt şi Jägerhorn negociaseră un dezastru. Era o prostie. Era stupid. Era o nenorocire lipsită de speranţe. Capitularea imediată a insulelor Wester-Swartö, Langörn şi Oster-Lilla-Swartö, ceva mai târziu şi a restului garnizoanei, amânată pentru o lună lipsită de sens. Istoria avea să-i blesteme. Elevii de şcoală aveau să le batjocorească numele. Iar el, neajutorat.

Când reuniunea luă sfârşit, ceilalţi se ridicară să plece. Anttonen se sculă odată cu ei, hotărât să tacă, să părăsească încăperea fără nici un cuvânt, să-i lase, dacă voiau să vândă Sveaborgul pentru treizeci de arginţi. Dar când încercă să se îndrepte spre uşă, pornirea îl apucă şi-l împinse către Cronstedt şi Jägerhorn. Cei doi îl priviră apropiindu-se. Lui Anttonen i se păru că citeşte în ochii lor o resemnare obosită.

— Nu trebuie să faceţi aşa ceva, rosti el apăsat.

— S-a terminat, răspunse Cronstedt. Subiectul este închis, colonele. Ai fost prevenit. Vezi-ţi de îndatoririle dumitale.

Se sculă şi se întoarse să plece.

— Ruşii vă păcălesc, izbucni Anttonen.

Cronstedt se opri şi-l privi.

— Domnule amiral, trebuie să mă ascultați. Clauza aceasta, convenția potrivit căreia vom păstra fortăreața dacă cinci nave de război ajung aici până la data de trei mai, este o înşelăciune. Gheața nu se va topi până la trei mai. Nici o navă nu va reuşi să ajungă până la noi. Armistițiul stipulează ca ultimă oră a intrării navelor în portul Sveaborg amiaza zilei de trei mai. Generalul Suchtelen va folosi intervalul de timp prevăzut în convenție pentru a-şi deplasa artileria şi a obține controlul asupra mării. Orice navă care va încerca să ajungă în Sveaborg va fi bombardată. Şi mai este ceva. Curierii pe care îi trimiteți regelui, sir, sunt...

Fața lui Cronstedt era gheață şi granit.

— Am auzit îndeajuns, ridică el palma. Colonele Jägerhorn, arestează-l pe acest nebun.

Îşi adună hârtiile, refuzând să-l privească pe Anttonen în ochi, şi părăsi mânios încăperea.

— Colonele Anttonen, eşti arestat, vorbi Jägerhorn cu o neaşteptată blândețe în glas. Te previn, nu te împotrivi, nu vei face decât să înrăutățeşti lucrurile.

Anttonen se întoarse şi-l privi. Simțea un gol în inimă.

— Nu ascultați. Nici unul dintre voi nu vrea să asculte. Ştii ce faci?

— Cred că da, răspunse Jägerhorn.

Anttonen îl prinse de piepții uniformei.

— Habar n-ai. Crezi că nu ştiu cine eşti, Jägerhorn? Eşti un naționalist, lua-te-ar dracu! Asta-i marea epocă a naționaliştilor. Tu şi Liga la Anjala, blestemații tăi de nobili finlandezi, cu toții sunteți naționalişti. Urâți dominația Suediei. Țarul v-a promis că sub protecția lui Finlanda va fi stat autonom şi de-aia ați renunțat la loialitatea față de coroana suedeză.

Colonelul F.A. Jägerhorn clipi din ochi. O expresie ciudată îi străbătu chipul înainte de a se putea controla.

— Nu poți ştii asta, spuse el. Nimeni nu ştie condițiile... eu...

Anttonen îl zgudui puternic.

— Istoria o să râdă de tine, Jägerhorn. Datorită ție, Suedia va pierde războiul ăsta, capitulând Svaborgul, şi tu o să obții ceea ce doreai. Țarul va acorda Finlandei autonomia. Însă nu va mai fi liberă decât acum, sub Suedia. O să vă schimbați regele ca pe o cotă în scădere la bursă, pentru măcelari, şi n-o să câştigați nimic în urma tranzacției.

— O... o cotă în scădere la bursă? Ce-i asta?

— O cotă în scădere la... nu ştiu, se strâmbă Anttonen. Îi dădu drumul celuilalt. Dumnezeule, ştiu. Este un loc unde... unde se vând lucruri şi se fac afaceri. Un târg. Este plin de maşini ciudate şi mirosuri ciudate. Îşi trecu degetele prin păr, străduindu-se să nu urle. Jägerhorn, mintea îmi este plină de demoni. Doamne, trebuie să mă spovedesc. Glasuri... aud glasuri zi şi noapte, ca franțuzoaica Ioana, fecioara-soldat. Ştiu ceea ce se va petrece.

Privi în ochii lui Jägerhorn, îi zări teama şi ridică palmele liniştindu-l.

— Nu-i vina mea, crede-mă. Mă rog pentru linişte, pentru eliberare, însă şoaptele continuă şi accesele acestea ciudate mă posedă. Nu-mi aparţin mie, totuşi trebuie să fi fost trimise cu un scop, trebuie să fie adevărate, altfel de ce m-ar tortura Domnul? Ai milă, Jägerhorn. Ai milă de mine, şi ascultă-mă!

Colonelul Jägerhorn se uită peste umărul lui Anttonen, căutând ajutor, dar rămăseseră singuri.

— Da, făcu el. Glasuri, ca franţuzoaica. Nu înţeleg.

Anttonen scutură din cap.

— Asculţi, însă nu vrei să crezi. Eşti un patriot; visezi că vei fi un erou. Nu vei fi un erou. Finlandezii obişnuiţi nu împărtăşesc visele tale. Ei îşi amintesc Marea Urgie. Îi urăsc pe ruşi, deoarece sunt duşmanii dintotdeauna. Te vor urî şi pe tine. Iar sărmanul Cronstedt... Generaţii întregi de finlandezi şi suedezi îl vor blestema. Va trăi în noul Mare Ducat al Finlandei, cu o rentă de la ruşi, şi va muri ruinat la 7 aprilie 1820, la doisprezece ani şi o zi după ce s-a întâlnit cu Suchtelen pe Lonan şi a promis Sveaborgul ruşilor.

După mai mulţi ani, un bărbat pe nume Runeberg va scrie mai multe poeme despre acest război. Ştii ce va spune despre Cronstedt?

— Nu, răspunse Jägerhorn. Zâmbi nesigur: Tot glasurile acelea ţi-au spus?

— M-au învăţat versurile pe dinafară, încuviinţă Bengt Anttonen, şi recită:

Spuneţi-i braţul în care am sperat,
în clipa grea fugar,
spuneţi-i Năpastă, Dispreţ, Păcat
şi Moarte şi Amor,
dar nu îi pomeniţi adevăratul nume
să nu roşească cei ce-l poartă-n lume.

— Aceasta este gloria pe carc o câştigi aici împreună cu Cronstedt. Acesta ţi-e locul în istorie. Îţi place?

Jägerhorn îl ocolise precaut; acum avea cale liberă spre uşă. Totuşi ezita.

— Vorbeşti nebunii, îi spuse. Şi totuşi, de unde puteai cunoaşte promisiunile ţarului? Eram gata să te cred. Glasuri? Ca franţuzoaica? Vocea Domnului, zici?

— Domnul? oftă Anttonen. Nu ştiu. Glasuri, Jägerhorn, asta-i tot ce aud. Poate că am înebunit.

— Spui că ne vor blestema? se strâmbă Jägerhorn. Ne vor denumi trădători, şi ne vor batjocori?

Anttonen nu răspunse. Nebunia se întinsese; îl cuprinsese o disperare

neajutorată.

— Nu, continuă Jägerhorn. Este prea târziu. Convenția e semnată. Ne am pus onoarea în joc. Iar Cronstedt este influențabil. Familia lui e aici, şi se teme pentru ea. Suchtelen l-a manevrat cu dibăcie, iar noi ne-am jucat rolurile. Nu se mai poate schimba nimic. Nu cred în nebunia asta a ta, şi chiar dacă aş crede, tot nu se mai poate face ceva. Corăbiile nu vor sosi la timp. Sveaborgul trebuie să capituleze, iar războiul să se termine prin înfrângerea Suediei. Cum ar putea fi altfel? Țarul este aliat cu însuşi Bonaparte, nu poate fi oprit!

— Alianța nu va dura, rânji Anttonen. Francezii vor porni asupra Moscovei şi ea îi va distruge aşa cum l-a distrus şi pe Carol XII. Iarna va fi Poltava lor. Însă toate acestea vor veni prea târziu pentru Finlanda, şi prea târziu pentru Sveaborg.

— Este deja prea târziu, repetă Jägerhorn. Nimic nu mai poate fi schimbat.

Pentru prima dată, Bengt Anttonen întrezări o şansă infimă.

— Nu-i prea târziu.

— Şi ce ai vrea să facem? Cronstedt s-a hotărât. Vrei să ne răsculăm?

— În Sveaborg va avea loc o răscoală, fie că noi vom participa fie ca nu. Va eşua.

— Şi atunci?

Bengt Anttonen înălță ochii şi-l fixă pe Jägerhorn.

— Convenția prevede că putem trimite regelui doi curieri, care să-l informeze când trebuie să ajungă corăbiile suedeze.

— Da. Diseară, Cronstedt îi va alege pe curieri, iar mâine dimineață vor pleca, cu permise semnate de Suchtelen.

— Cronstedt te ascultă. Convinge-l ca eu să fiu unul dintre cei doi curieri.

— Tu? Pentru ce? Jägerhorn se încruntă. Poate că glasul pe care-l auzi este al propriei tale conştiințe. Poate că asediul prelungit te-a slăbit şi vrei să fugi spre libertate.

— Pot dovedi adevărul spuselor mele, rosti Anttonen.

— Cum?

— Mâine în zori ne vom întâlni lângă mormântul lui Ehrensvard şi-ți voi spune numele curierilor aleşi de Cronstedt. Dacă am dreptate îl vei convinge să mă trimită pe mine în locul unuia dintre ei. Va fi de acord. Abia aşteaptă să scape de mine.

Colonelul Jägerhorn îşi frecă bărbia, gândindu-se.

— Cu excepția lui Cronstedt, nimeni n-ar putea cunoaşte numele acelea. Bine. Întinse mâna: de acord.

Dădură mâna. Jägerhorn se întoarse să iasă, dar se opri în uşă.

— Colonele Anttonen, rosti el, mi-am uitat însărcinarea. Te găseşti în custodia mea. Du-te în camera dumitale şi rămâi acolo până în zori.

— Bucuros, încuviinţă Anttonen. În zori vei vedea că am avut dreptate.

— Poate, replică Jägerhorn, însă din punctul nostru de vedere, sper să greşeşti.

*** * ***

...iar maşinile sug noaptea lichidă care mă conţine şi zbier atât de tare încât Slim se trage îndărăt, privindu-mă atent. Îi zâmbesc larg: şiruri după şiruri de dinţi galbeni şi putrezi.

— Scoate-mă de-aici, fazanule! răcnesc cu.

În jurul meu durerea este un păienjeniş, totuşi acum nu mai pare atât de profundă. Aproape că mă pot scula; de data asta durerea are o răsplată.

Mi se face o injecţie şi sunt aşezat pe scaun, dar acum abia aştept informarea. Înhaţ roţile şi mă împing, eliberându-mă de Rafe, huruind pe coridoare ca pe timpuri, când mă întreceam cu Vierme. Singura problemă o constituie o rampă şi acolo mă ajung din urmă tipii cei puternici şi tăcuţi, în costumele lor de culoarea îngheţatei (cel puţin aşa pretindea Nan), însă urlu la ei să mă lase în pace. Mă lasă. Sunt al dracului de surprins.

Maio este puţin derutat când apar singur în odaie. Încearcă să se ridice.

— S-a...?

— Stai jos, Sally, îi spun. Veşti bune. Bengt l-a îmbrobodit pe Jägerhorn. Credeam c-o să facă pe el, zău. Cred c-am prins un fir. Mâine dimineaţă mă-ntâlnesc cu Jägerhorn, ca să batem palma.

Ascultându-mă, rânjesc în sinea mea. Mâine, hei, vorbesc despre anul 1808, totuşi simt că este mâine.

— Acum vine întrebarea de baraj. Trebuie să cunosc numele celor doi tipi pe care Cronstedt o să-ncerce să-i trimită regelui suedez. Dovezi, înţelegi? Jägerhorn zice c-o să mă trimită pe mine, dacă-l pot convinge. De-aia, zic, caută numele alea, Maio, şi când o să zic cuvintele magice, barza o să coboarc şi-o să ne dea Sveaborgul.

— E un detaliu destul de obscur, mormăie Salazar. Solii au fost întârziaţi săptămâni de zile şi n-au reuşit s-ajungă la Stockholm până la data capitulării. S-ar putea ca numele lor să se fi pierdut pentru totdeauna.

Plângăreţul dracului, mă gândesc; niciodată nu eşti mulţumit.

Ronnie se repede şi ea:

— Domnule maior Salazar, ar fi bine ca numele acelea să nu se fi pierdut pentru totdeauna, ori pentru noi. Eşti istoricul nostru militar. Ai sarcina de-a cerceta cu multă atenţie fiecare perioadă investigată.

Aşa cum îi vorbeşte n-ai bănui niciodată că el e şeful.

— Proiectul Graham a avut prioritate absolută. Ai la dispoziție memoriile calculatoarelor, plus fişierul pentru toate persoanele din Sveaborg şi acces la Colegiul de Război din New West Point. Poate că reuşeşti chiar să ajungi la cineva în ceea ce-a mai rămas din Suedia. Nu-mi pasă cum faci, dar trebuie s-o faci. S-ar putea ca întregul proiect să atârne de această informație, întreaga lume. Trecutul şi viitorul nostru. N-ar trebui să-ți spun toate astea.

Se întoarse spre mine. O aplaud. Zâmbeşte.

— Te-ai descurcat bine, îmi spune. Ne dai detaliile?

— Îmhî. A fost elegant ca un tort, îi zic. Cu înghețată pe deasupra. Cum i se spunea?

— *A la mode.*

— Sveaborg *á la mode*, încuviințez şi-i servesc.

Vorbesc, şi vorbesc. Când în cele din urmă termin Maio pare încântat, deşi e tot morocănos. Destul de bine pentru o cegă, mă gândesc.

— Bun, spun când sfârşesc. Şi dup-aia? Bengt e numit curier, da? Şi, nu ştiu cum, eu reuşesc să trimit mesajul. Îl evit pe Suchtelen, nu mă las reținut, suedezii trimit cavaleria...

— Cavaleria? pare derutat Sally.

— O figură de stil, îi răspund cu o răbdare neobişnuită.

Maio încuviințează din cap.

— E adevărat, zice el, generalul Suchtelen a mințit şi i-a reținut pe soli, ca o măsură suplimentară de asigurare. La urma urmei, gheața s-ar fi putut topi. Corăbiile ar fi putut ajunge la timp. A fost însă o precauție inutilă. În anul acela, gheața din jurul Helsinkiului s-a topit cu mult după data limită a capitulării.

Mă priveşte solemn. Niciodată n-a arătat bolnav şi nuanța verzuie a pielii atenuează efectul pe care încearcă să-l obțină.

— Trebuie să dai o lovitură îndrăzneață. Conform convenției, vei fi trimis ca emisar, împreună cu celălalt sol, vei fi dus înaintea lui Suchtelen, ca să primiți permisele de liberă trecere prin liniile ruseşti. Atunci este momentul loviturii. Convenția e semnată şi pe vremea aceea războiul era o chestiune de onoare. Nimeni nu se va aştepta la trădare.

— Trădare? întreb, deoarece nu-mi place ce aud.

Pentru o clipă zâmbetul lui Maio este aproape adevărat; în sfârşit ceva care-i place.

— Îl ucizi pe Suchetelen, spune el.

— Cum?

— Te foloseşti de Anttonen. Îl faci să clocotească de mânie. Îl faci să-şi scoată sabia. Să-l omoare pe Suchtelen.

Am priceput. O nouă mişcare în jocul de şah de peste timp. Gambitul cegii.

— O să-l ucidă pe Bengt, îi zic.

— Ai timp să-l părăseşti, răspunde Salazar.

— Poate o să-l ucidă prea repede. Adică pe loc.

— Este un risc pe care trebuie să ți-l asumi. Şi alții şi-au jertfit viața pentru patrie. E război. Se încruntă: Succesul tău ne poate salva pe toți. Când o să schimbi trecutul, se poate ca prezentul aşa cum este el acum, să înceteze de-a mai exista, şi noi o dată cu el. Însă patria va dăinui şi, împreună cu ea milioanele de oameni pe care i-am pierdut. Alte versiuni ale noastre, mai sănătoase şi mai fericite, se vor bucura de traiul liniştit care ne-a fost refuzat nouă. Tu însuți te vei naşte întreg, fără deformări.

— Sau talent, îl completez. În care caz, nu voi putea să mă mai întorc şi să fac chestia asta şi, deci, trecutul va rămâne neschimbat.

— Aici nu se aplică paradoxul. Ți s-a mai explicat. Trectul, prezentul şi viitorul nu sunt contemporane. Şi schimbarea n-o vei face tu, ci Anttonen. *El* aparține timpului respectiv.

Maio este nervos. Degetele lui groase, arămii, bat darabana pe masă.

— Eşti laş?

— Hai sictir, tu şi-ai tăi, îi spun. Nu-nțelegi. Mă doare-n cur de mine. Mai bine-aş fi mort. Dar îl vor ucide pe Bengt.

— Şi ce dacă?

Veronica ascultase atentă. Acum se apleacă peste masă şi-mi atinge mâna cu blândețe.

— Eu înțeleg, rosteşte ea. Te identifici cu el, nu?

— E un om bun, le explic. Oare se pare că bat în retragere? Foarte bine atunci; bat în retragere. Şi-aşa nu-mi place că-l împing în pragul nebuniei; nu vreau să moară. Sunt un mutant, o cegă, am trăit asediat toată viața, şi-o să mor aici, însă Bengt are oameni care-l iubesc, are toată viața-n față. O dată ce iese din Sveaborg, poate să se ducă oriunde în lume.

— A murit acum două sute de ani, zice Salazar.

— Azi dup-amiază am fost în mintea lui, mă răstesc.

— Va fi o victimă a războiului, reflectă Maio. În război, soldații mor. Asta-i legea, atunci ca şi acum.

Altceva mă deranjează.

— Mda, poate, e soldat, cu asta-s de acord. Când s-a-nrolat, era conştient de riscurile meseriei. Dar pentru el contează onoarea, Sally. Un fleac pe care noi l-am uitat. Să moară-n luptă, da, însă voi vreți să fac din el un asasin, să violeze un pact. E un bărbat cinstit. Toți o să-l condamne.

— Scopul scuză mijloacele, spune indiferent Salazar. În ciuda pactului, îl ucide pe Suchtelen, perfect. Cade şi pactul. Locțiitorul lui

Suchtelen este mult mai puțin priceput, mai predispus la răbufniri temperamentale, mai doritor de o victorie spectaculoasă. Îi voi spune că Cronstedt ți-a ordonat să-l asasinezi pe Suchtelen. Va anula armistițiul şi va porni un atac furibund asupra fortăreței, atac pe care, inexpugnabilă cum este, Sveaborg îl va respinge cu uşurință. Pierderile ruşilor vor fi masive, iar hotărîrea suedezilor va fi întărită de ceea ce vor vedea ca fiind o trădare rusească. Cu dovezi concrete asupra minciunilor ruseşti, Jägerhorn va trece în cealaltă tabără. Cronstedt, eroul de la Ruotsinsalmi, va deveni şi eroul Sveaborgului. Fortăreața nu va capitula. În primăvară, flota suedeză va debarca o armată în Sveaborg, înapoia liniilor ruseşti, în vreme ce a doua armată suedeză va coborî din nord. Întregul curs al războiului se va schimba. Când Napoleon va porni asupra Moscovei, St. Petersburg va fi deja cucerit de armata suedeză. Țarul va fi prins în Moscova, întemnițat şi executat. Napoleon va instala un guvern marionetă şi se va retrage spre nord, pentru a face joncțiunea cu aliații suedezi în St. Petersburg. Noul regim rus nu va avea viața scurtă a restaurației franceze şi Rusia va evolua spre o democrație parlamentară liberă. Uniunea Sovietică nu va mai apare niciodată pentru a se război cu Statele Unite.

Sublinie ultimele cuvinte izbind cu pumnul în masă.

— Asta crezi tu, îi spun.

Salazar se înroşeşte.

— Asta-i extrapolarea calculatorului, insistă el.

Îşi fereşte totuşi ochii. O căutătură rapidă în lateral, dar eu m-am prins. Curios. Nu mă poate privi direct.

Veronica mă strânge de mână.

— S-ar putea ca extrapolarea să fie greşită. Mai mult sau mai puțin. N-avem însă altceva. Şi este ultima noastră şansă. Îți înțeleg grija pentru Anttonen, realmente ți-o înțeleg. E normal. Luni de zile ai făcut parte din el, trăindu-i viața, împărtăşindu-i gândurile şi sentimentele. Reținerea ta îți face cinste. Dar acum, vizavi de viața acestui om stau în balanță milioane de vieți. Vizavi de viața unui om deja mort. Decizia îți va aparține numai ție. Poate cea mai importantă decizie din istorie... şi numai tu o poți lua. Zâmbeşte: Măcar gândeşte-te serios.

Când pune problema aşa, ținându-mă mereu de mână, nu pot rezista. Ah, Bengt! Privesc în altă parte... şi suspin.

— Diseară scoate pileala, îi spun obosit lui Salazar, chestiile alea pe care le păstrezi dinainte de război.

Maio mă priveşte surprins şi stânjenit; labagiul credea că lădița lui cu Glenivet, Irish Mist şi Remy Martin era un secret bine păstrat. Aşa şi fusese, până descoperise una din mini-camcrcle lui Vierme, hop ş-aşa.

— Nu cred că mahmureala o să-ți facă bine, zice el.

Îşi apără comoara. E imbecil, posac şi enervant, însă nimeni n-a zis că nu-i şi egoist.

— Gălăgia şi dă-i drumu', mă răstesc.

Diseară n-o să fiu renegat. Îl abandonez pe Bengt; Maio dă ceva de băut.

— Vreau să mă matolesc, îi spun. E momentul să bem pentru nenorociții ăia de morți şi să toastăm pentru cei vii, din trecut şi din prezent. Astea-s regulile, dă-te dracu'! Cega-i băgată-n sos de vin, ca să fie şi ea o nadă.

* * *

În curtea centrală a Vargönului, Bengt Anttonen aştepta în gerul dinaintea zorilor, înapoia lui se afla mormântul lui Ehrensvard, locul de odihnă al celui care clădise Sveaborgul şi care acum dormea în sânul creației sale, cu osemintele în siguranță îndărătul tunurilor şi zidurilor din granit, păzite de toată puterea ei semeață. O construise inexpugnabilă şi aşa era - nimeni nu putea veni să-i tulbure liniştea. Acum voiau s-o cedeze.

Sufla crivățul. Venea urlând dintr-un cer negru şi gol, agita ramurile dezgolite ale copacilor din curtea pustie şi pătrundea prin hainele groase ale lui Anttonen. Sau poate că îl încerca un alt fior: cel al fricii. Zorile se apropiaseră. Deasupra stelele păleau. Mintea lui era pustie, plină de ecouri, batjocoritoare. În curând lumina urma să se ivească deasupra orizontului şi, o dată cu ea, avea să vină Jägerhorn, cu chip dur, încruntat, întrebând. Iar Anttonen nu avea ce să-i răspundă.

Auzi zgomot de paşi. Cizmele lui Jägerhorn răsunau pe piatră. Anttonen se întoarse către el, privindu-l cum urca treptele spre mormântul lui Ehrensvard. Se opri la o jumătate de metru de Anttonen; doi conspiratori, întâlnindu-se în frig şi beznă. Îl salută cu o mişcare scurtă din cap.

— Am fost la Cronstedt.

Anttonen deschise gura. Răsuflarea lui țâşni precum un nor de aburi în văzduhul înghețat. În clipa când era gata să fie înghițit de hău, să recunoască faptul că glasurile ce răsunau în el îl trădaseră, ceva şopti undeva în adâncul lui. Rosti două nume.

Urmă o tăcere atât de lungă, încât Anttonen începu iarăşi să se teamă. Să fi fost totuşi nebunie şi nu glasul Domnului? Să fi greşit? Jägerhorn privea însă în jos, încruntându-se, apoi îşi pocni mâinile înmănuşate cu un gest hotărît.

— Dumnezeu să ne ajute, spuse el, dar te cred.

— Voi fi curier?

— Am discutat chestiunea aceasta cu viceamiralul Cronstedt. I-am reamintit de anii tăi de serviciu militar, de cariera excelentă. Eşti un soldat bun şi un om de onoare, slăbit numai de propriul tău patricism şi de presiunea asediului. Eşti tipul de luptător care nu poate suporta inactivitatea, care trebuie mereu să facă ceva. I-am spus că meriți mai mult decât arestul şi dizgrația. I-am mai spus să nu se îndoiască de faptul că, în calitate de sol, vei redeveni tu însuți. Şi, îndepărtându-te din Sveaborg, vom îndepărta în acelaşi timp o sursă de tensiune şi nemulțumiri în jurul căreia se poate închega o răzmeriță. Viceamiralul este pe deplin conştient că mulți

dintre soldați sunt dispuşi să nu onoreze convenția încheiată cu Suchtelen. L-am convins, surâse Jägerhorn. Mă pricep la convins oameni, Anttonen. Pot conduce o discuție tot aşa cum Bonaparte îşi conduce armatele. Aşa încât, victoria aceasta este a noastră. Ai fost numit curier.

— Bun, făcu Anttonen.

De ce-şi simțea inima grea? Ar fi trebuit să se bucure…

— Ce vei face? întrebă Jägerhorn. Pentru ce am conspirat?

— Nu te voi împovăra cu ştiința aceasta, răspunse Anttonen.

Era o ştiință pe care n-o avea nici el. Trebuia să fie curier, lucrul acesta îl ştia de o zi, însă motivul continua să-i rămână obscur, iar viitorul era tot atât de rece cât şi lespedea mormântului lui Ehrensvard, şi nebulos precum răsuflarea lui Jägerhorn. Avea o presimțire stranie, sentimentul unui dezastru iminent.

— Bine, încuviință Jägerhorn, să sperăm că am acționat în mod înțelept. Îşi scoase mănuşa şi-i întinse mâna: Contez pe dumneata, pe chibzuință şi onoarea dumitale.

— Onoarea mea, repetă Anttonen. Încet, mult prea încet, îşi trase mănuşa pentru ca să dea mâna cu bărbatul mort din fața lui. Mort? Nu era mort; era viu, în came şi oase. Era însă frig sub copacii despuiați, iar atingerea mâinii lui Jägerhorn era aidoma gheții.

— Poate că avem şi noi particularitățile noastre, vorbi Jägerhorn, dar, la urma urmei, suntem amândoi finlandezi, patrioți şi oameni de onoare, iar acum suntem şi prieteni.

— Prieteni, repetă Anttonen.

Iar în mintea sa, mai puternic ca oricând, atât de limpede şi puternic încât parcă vorbise cineva chiar îndărătul lui, se auzi o şoaptă, cumva tristă şi amară: „Hai, momeală, dă mâna cu-amicu' tău, cega".

* * *

Hai, Four Roses, strângeți-vă cât puteți, că timpu' zboară şi cega asta care rânjeşte azi, mâine poa' să moară. Hop ş-aşa, iarăşi matol, a doua noapte la rând, gâlgâind băuturica lu' Maio, da' ce mai contează, n-o să mai aibă nevoie de ea. După următoarea călătorie el nici măcar n-o să mai existe, sau aşa-mi zic ei. De fapt, nici nu va fi existat vr'odată, chestie care mi se pare dubioasă de tot. Bătrânu' maior Sally Salazar, cu deştele lui mari şi groase, tenul verzui, stilul enervant, bocitor ş-arogant, azi dup-amiază, la ultima informare, arăta perfect real, însă dup-aia se va dovedi că n-a existat niciodată. Nici un Vierme, Rafe sau Slim. Nan nu ne-a povestit niciodată despre înghețată şi toată list-aia de nume ş-arome, vanilie şi rom, sunt totuna cu Ninive şi Tir, hop ş-aşa. N-au existat niciodată, n-ț-țț, şi mai dau una peste cap, beau singur în cameră, în cubu' meu, plăcerea ultimei cine lichide, da' unde dracu-mi sunt nenorociții ăia d-apostoli? Aha, beau, pilesc, da' nu cu mine.

N-ar trebui să ştie, nimeni n-ar trebui să ştie, doar eu, Maio şi

Ronnie, da' a răsuflat, îmhî, ş-acolo, pe coridoare, e petrecere-n lege, cu pileală, cântece şi caft, chiar şi ceva ciocane pentru băftoşii carc-au găsit cu cine, din care eu nu fac parte, din păcate. Vreau să ies, să mă bag şi eu, să ciocnesc câteva cu băieţii, da' nu, Maio zice că nu, e periculos, un beţivan din-ăia poa' să creadă că ş-amărâta asta de viaţă e mai bună decât nimicul care va urma şi ia să-i facem felu' lu' ceg-aia, care strică tot hazu'. Aşa că stau în cămăruţa mea, ş-o frig de unu' singur, înconjurat de-alte cinci cămăruţe şi, mai jos, la capătu' coridorului, e mai mult ca sigur vr'un paznic şucărit la culme că nu chefuieşte şi el, că nu simte pent'u ultima dată ce-i viaţa şi că treb'e să mă ţină pe mine-năutru şi p-ăilalţi afară.

Pe undeva, speram că Ronnie ar putea trece pe la mine, aşa, să bea un ultim păhărel şi să mă bată la un ultim joc de şah şi, poate, chiar să-mi dea un pupic, chestie care-i de fapt un vis ridicol, da' cumva nu vreau să mor virgin, chiar dacă n-am să mor de fapt, pentru că dacă reuşesc, atunci nici măcar nu m-am născut vr'odată. E-al dracu' de măreţ din partea mea, dacă vrei să ştii, şi p-altcineva nici n-ai pe cine-ntreba. Inc-o duşcă, da' sticla-i aproape goală. Trebuie să-l sun pe Maio, să-i mai cer una. De ce n-o veni Ronnie? N-o s-o mai văd niciodată după ziua de mâine, mâine-mâine şi mâine de-acu' două sute de ani. Aş putea refuza să mă duc, să rămân aici şi să-i ţin în viaţă pe băieţii veseli, da' cred că ei nu i-ar place asta. E mult mai sigură pe ea decât mine. Azi dup-amiază am întrebat-o dacă extrapolările lui Sally ne pot da vreo indicaţie asupra efectelor secundare. Adică, noi schimbăm războiu' ăsta şi nu capitulăm Svcaborgu' şi (sperăm) scăpăm de ţar, şi (sperăm) scăpăm şi de Uniunea Sovietică, şi (asta sperăm în primu' rând) poate c-anulăm războiu' şi toate alea, bombele, radiaţiile, bolile, da' şi pe-alealalte bune, chiar şi-ngheţata cu unde de radiaţie, care era favorita lu' Vierme, da' dac-anulăm şi altele? Adică, dacă Rusia o să se schimbe şi noi o să pierdem Alaska? Şi vodca? Şi pe George Orvell? Şi pe Karl Marx? De fapt, am şi încercat să-l desfiinţăm pe Karl Marx; altă cegă, Jeffie Orbu', s-a-ntors s-aibă grijă de Karlie, da' n-a reuşit. Poale că faptu' c-a-nceput să vadă a-nsemnat prea mult pentru el. De-aia a trebuit să rămânem cu Karl, deşi dacă stai să te gândeşti, cui îi pasă de Karl Marx; şi-o să-l pierdem pe Groucho? Nu Groucho, Groucho nu, asta nu-mi place, azi-noapte am prins un purice în pijama, da' cum a ajuns în pijama n-o să ştiu niciodată, da' ce dracu', cine ştie cum ajungem noi, cegile, acolo unde-ajungem, e ca piesele alea de domino care când cad dărâmă alte piese, nu m-am priceput niciodată la domino, eu sunt jucător de şah, campionul mondial în exil temporal, ăsta-s , dominou' i-un joc tâmpit şi idiot. Da' dacă nu merge, am întrebat-o pe Roniie, dacă desfiinţăm noi Uniunea Sovictică, da' să zicem că Hitler câştigă al doilea război mondial şi ne-apucăm să ne bombardăm cu rachele şi gaze biotoxice cu nemţii nazişti? Sau cu englejii? Sau, poate, cu - cum gura mă-sii îi zice? - Austro-Ungaria, de unde să ştii? Superputerea Austro-Ungaria, ce idee, ieri noapte am prins un Habsburg în pijamaua mea, cegile mi l-au pus acolo, hop ş-aşa.

Ronnie n-a făcut nici o promisiune, nu m-a vrăjit cu nimic. A dat din umeri şi mi-a zis o poveste despre un cal. Cică unui tip trebuia să i se taie capu', în fine, de un rege de pe vremuri, înţelegi, aşa că-i zice regelui că dacă-i dă un an la dispoziţie îl învaţă pe calu' regelui să vorbească. Regelui i-

a plăcut ideea, cine ştie de ce, poate că-i plăcea lui educația, habar n-am, da' i-a dat tipului un an. Şi-atunci prietenii tipului i-au zis, băi, ce-i asta, nu poți învăța un cal să vorbească. Şi tipu' a zis, chestia-i că mai am un an în față şi se poate întâmpla orice. Poate c-o să moară regele. Poate c-o să mor eu. Poate c-o să moară calu'. Sau poate c-o să-nceapă calu' să vorbească.

Sunt matol cui, sunt, îhî, ş-am în cap numa' cegi, cai care vorbesc, dominouri care cad şi iubire ne'mpărtăşită şi, deodată, treb'e s-o văd. Pun sticla jos, încetişor, atent, deşi-i goală, nu vreau cioburi în acvariu' cegii şi mă-mping afară pe coridor, merg încet, nu-s prea coordonate mişcările. Paznicu-i la capătu' coridorului şi pare că se gândeşte. Îl ştiu puțin. Un negru barosan din secu, îi zice Dex.

— Salut, Dex, m-apropii de el, ce-i rahatu' ăsta, hai la petrecere, vreau s-o văd pe mititica-aia de Ronnie.

Mă priveşte şi clatină din cap.

— Haide, îi zic.

Îi arunc toate prafurile-n ochi. Ce dracu', mă lasă-n drum? Nu-i om şi el? Nimic, Dex zice:

— Asta-i ordinul, nu pleci nicăicri.

Îmi vin toți dracii, asta nu-i cinstit, vreau s-o văd pe Ronnie. Îmi adun toate puterile şi-ncerc să trec pe lângă el. Rahat; Dex se-ntoarce, îmi blochează drumul, apucă scaunul şi-l împinge. Mă duc înapoi, o roată s-agață de ceva, mă dau peste cap şi cad din scaun. Mă lovesc şi mă doare nasol de tot. Fac pariu că dac-aveam nas, îmi dădea borşu'.

— Stai acolo, bă, caricatura dracu', îmi spune Dex.

Încep să plâng, lua-l-ar dracu' şi el se uită la mine cum îmi ridic scaunul şi mă târăsc pe el. Rămân locului, privindu-l. Şi el mă priveşte, nemişcat.

— Te rog, îi zic în cele din urmă.

Clatină din cap.

— Atunci, du-te şi ad-o. Zi-i că vreau s-o văd.

— E ocupată, rânjeşte Dex. E cu maiorul Salazar. Nu vrea să te vadă.

Îl pironesc cu privirea. O privire rea, intimidatoare. Nu se sperie. Nu poate fi adevărat, nu? Ea şi Maio? Ea şi moş Sally Față-verde? Nici vorbă, nu-i genul ei, ea are gusturi mai rafinate, ştiu precis. Zi că nu-i aşa, moşule. Mă-ntorc spre cămăruța mea. Dex se uită-n altă parte. Hop ş-aşa, l-am păcălit.

Camera lui Vierme este după a mea, ultima de pe coridor. Toate au rămas aşa cum le-a lăsat el. Deschid aparatul şi mă joc cu blestematele ale de butoane, încercând să-nțeleg cum merge. În momentu' ăsta nu-s tocma' lucid, îmi cam treb'e timp, da-n cele din urmă reuşesc şi sar de la o scenă la alta, prin Cutia lu' Pâiniță, savurând toate imaginile de viață din Statele Unite care-mi sunt servite de fantoma deşteaptă a lu' Vierme. Fiecare scenă are farmecu' ei aparte. În infirmerie se trage o poştă, pe una din mesele pe

care jucam şah cu Ronnie. Doi securişti babani se mardesc în ecluză; au ceva vechime, sunt numa' sânge şi nu-mi pot da seama care-s; se caftesc orbeşte, izbindu-se cu pumnii lor mari, icnind, pe când alţii stau în jur şi-i aţâţă. Slim şi Rafe poştesc o marijuana, rezemaţi de racla mea. Slim zice c-ar trebui să rupă toate firele, să paradească totul ca să nu mai pot călători-n timp. Rafe zice c-ar fi mai simplu să-mi sucească gâtul. Am impresia că nici el nu mă mai iubeşte. Poate c-o să-l tai de pe lista mea de Crăciun. Norocul cegii c-amândoi sunt prea criţă ca să poată face ceva. Mai urmăresc vreo alte şase scene şi-n cele din urmă, şovăind, comut pe camera lui Ronnie, unde-o văd regulându-se cu maiorul Salazar.

Hop ş-aşa, cum-ar zice Vierme, de fapt, la ce te aşteptai?

Eu nu te-aş fi putut iubi, dragostea mea atât de adorată, nu puteam. Păşeşte-n frumuseţe precum ziua-n amurg. Însă nu-i chiar atât de frumoasă, nu prea, în 1808 există femei mai frumoase şi Bengt e taman bărbatul care să le aibă, deşi probabil că Jägerhorn ar face treaba mai bine. Veronica mea e doar regina-albină a unui stup corupt, murdar, asta-i tot. Acum au terminat. Vorbesc. De fapt, Maio vorbeşte, fie binecuvântat, litania lui de îngheţată, s-a drăgostit cu Ronnie şi-acu zace acolo-n pat, pălăvrăgind despre Sveaborg, lua-l-ar dracu'.

— ...doar treizeci la sută şanse ca masacrul să aibă loc, spune el, fortăreaţa e puternică, formidabil de putemică, însă ruşii-s destui şi dacă aduc trupe odihnite, grijile lui Cronstedt s-ar putea dovedi întemeiate. Oricum, tot ar reuşi. Asasinatul... în fine, orice convenţie va fi anulată şi o să-i măcelărească pe toţi dinăuntru şi Sveaborg va deveni un fel de Alamo suedez, iar potecile divergente ar trebui să se unească iarăşi. Probabilitate-i destul de mare. Oricum, rezultatul final ar fi acelaşi.

Ronnie însă nu-l ascultă; are pe chip o privire pe care nu i-am mai văzut-o, beată, flămândă, speriată şi acum se mişcă în josul bărbatului şi face ceva ce-am văzut numai în imaginaţia mea, şi-acum, nu mai vreau să văd, nu, nu, oh, nu, nu, oh, nu.

* * *

Generalul Suchtelen îşi stabilise cartierul general şi postul de comandă la periferia Helsinkiului, un alt vicleşug inteligent. Când Sveaborgul îndreptă tunurile asupra lui, fiecare al treilea proiectil cădea în oraşul pe care fortăreaţa trebuia să-l apere, până când, în cele din urmă, Cromstedt ordonă încetarea focului. Suchtelen profitase de această concesie, ca şi de toate celelalte. Biroul său era larg şi confortabil; înapoia ferestrelor, silueta cenuşie a Sveaborului se înălţa mătăhăloasă deasupra întinderii albe de gheaţă. Anttonen o privi morocănos, aşteptând în anticameră, împreună cu celălalt emisar al lui Cronstedt şi cu ruşii care îi escortaseră. În cele din urmă, uşile duble se deschiseră şi apăru un căpitan rus, brunet.

— Generalul vă aşteaptă, rosti el.

Generalul stătea înapoia unei mese late din lemn. În dreapta lui se afla un aghiotant. Uşa era păzită de un soldat. Căpitanul intră cu emisarii suedezi. Pe tăblia imensă a mesei se găseau o călimară, un tampon de

sugativă şi două permise de liberă trecere. Permisele asigurau, traversarea liniilor ruseşti până la Stockholm şi regele suedez - un permis pe drumul sudic, iar celălalt pe cel nordic, Suchtelen rosti ceva în ruseşte; aghiotantul traduse. Aveau să capete cai, iar pe drum îi aşteptau schimburi odihnite; ordinele respective fuseseră deja transmise. Anttonen asculta cuvintele cu o ciudată senzație de gol şi un vag sentiment de dezorientare. Suchtelen avea să-i lase să plece. De ce-l mira lucrul acesta? La urma urmei, se respectau condițiile convenției. Pe când translatorul vorbea monoton, Anttonen se simți tot mai pierdut şi agitat. Se străduise să ajungă acolo, aşa îi spuseseră glasurile, ajunsese şi nu ştia de ce, sau ce trebuia să facă. Îi înmânară unul dintre permise, îl puseră în palma lui întinsă. Poate că atingerea hârtiei a fost de vină; sau poate altceva. Deodată îl cuprinse o furie sângerie, o mânie pătrunzătoare, oarbă şi devastatoare, încât, pentru o clipă, lumea păru că pâlpâie şi dispare, iar el se găsea altundeva, privind trupuri goale împerechindu-se într-o încăpere ai cărei pereți erau făcuți din dale verzui-albicioase. Apoi reveni, mânia continuând să-l ardă, deşi acum se răcea rapid. Toți îl priveau cu ochi holbați. Tresărind, Anttonen îşi dădu seama că lăsase permisul să cadă pe podea, iar degetele lui apucaseră mânerul săbiei şi o trăseseră pe jumătate din teacă, cu lama strălucind mată în razele de soare strecurate prin fereastră. Dacă ei ar fi reacționat mai rapid, l-ar fi putut opri, dar îi surprinsese pe toți. Suchtelen începuse să se ridice din scaun, mişcându-se parcă cu încetinitorul. Încetinitorul?, se întrebă Bengt, asta ce mai era? Dar ştia, ştia. Acum sabia era complet scoasă din teacă. Îl auzi pe căpitan strigând ceva înapoia lui, aghiotantul coborî mâna spre pistol, dar nu era McGraw Mână-Iute, nici vorbă, Bengt era călare pe situație, hop ş-aşa. Rânji, întoarse sabia cu mânerul în față şi o întinse generalului Suchtelen.

— Sabia mea, domnule general, şi complimentele colonelului Jägerhorn, se auzi rostind Bengt Anttonen. Fortăreața este în mâinile dumneavoastră. Colonelul Jägerhorn sugerează să ne întârziați misiunea. Sunt de acord. Rețineți-ne aici şi sunteți sigur de izbândă. Lăsați-ne să plecăm şi cine ştie ce dezastru întâmplător ar putea să apară, aducând flota suedeză? Până la trei mai este timp destul. În timpul ăsta poate moare regele, sau poate moare calul, sau murim noi doi. Sau poate o să înceapă calul să vorbească.

Translatorul lăsă pistolul şi începu să traducă. Bengt Anttonen se pomeni cuprins de o elocvență pe care i-ar fi putut-o invidia până şi bunul său prieten, Jägerhorn. Vorbi într-una, mereu. Avu un moment când îl încercă o slăbiciune ciudată, când îl arse stomacul şi capul i se învârti dar, cumva, ştia că nu avea de ce să fie alarmat, pilulele îşi făceau efectul şi un monstru murea, hăt departe, într-un coşciug metalic cufundat în beznă şi apoi, nimic, hop ş-aşa, un asediu lua sfârşit iar un altul avea să continue mereu, mereu, însă ce conta pentru Bengt, lumea era un tort gigantic, împodobit şi gustos. Se gândi că acela era începutul unei minunate prietenii şi, ce dracu', poate că le-ar fi salvat fundurile dacă, întâmplător, ar fi avut chef, însă ar fi făcut-o aşa cum voia el.

După o vreme, Suchtelen încuviință din cap, întinse mâna şi acceptă sabia.

* * *

În ziua de trei mai, Anul Domnului una mie opt sute opt, colonelul Bengt Anttonen a ajuns în Stockholm, purtând un mesaj pentru Gustav al IV-lea Adolf, regele Suediei. În aceeaşi zi, Sveaborgul, inexpugnabilul Sveaborg, Gibraltarul nordului, a capitulat înaintea unei armate ruseşti inferioară numeric.

După încheierea războiului, colonelul Anttonen a renunțat la cariera militară din armata suedeză, emigrând, mai întâi în Anglia, apoi în America. S-a stabilit la New York, unde s-a însurat, a avut nouă copii şi a devenit un ziarist cunoscut şi influent, respectat pretutindeni pentru neobişnuita sa capacitate de a sesiza cursul viitor al evenimentelor. Când acestea îi înşelau aşteptările, ceea ce s-a întâmplat rareori, Anttonen era mereu descumpănit. A fost unul dintre fondatorii partidului republican, iar articolele lui au avut un rol important în alegrea lui John Charles Freemont ca preşedinte, în 1856.

În 1857, cu un an înaintea morții sale, Anttonen a jucat împotriva lui Paul Murphy, în cadrul unui turneu de şah desfăşurat la New York şi a pierdut după o partidă îndelung elogiată. După joc, singurul lui comentariu a fost: „Îl puteam bate la domino”, o frază pe care biografii lui Murphy o citează cu multă plăcere.